

VÖRÖS LOBOGÓ

Az R. M. P. Arad-tartományi bizottsága és a tartományi néptanács lapja

X. évfolyam, 3062. szám

4 oldal, 20 bani

1954. december 24. péntek

A békének és a népek biztonsága megővésének lenini — sztálini politikája

A világ békés-e? A kérdés híven őrzik Sztálinnak, Lenin hű tanítványának, Lenin ügye nagy folytatójának fennkölt emléket, sőt Sztálint, aki örösi munkát végzett a világ békéjének védelmében.

GH. GHEORGHIU-DEJ, a Román Népköztársaság minisztertanácsának elnöke, a Román Munkáspárt Politikai Irodájának tagja

A Szovjetunió, a munkások és parasztok első államának béképolitikája társadalmi és állami rendjéből következik. A Nagy Októberi Szocialista Forradalom megdőltötte a földkerekség egyhátdát az imperializmus uralmát s ezzel Oroszországban megszűntette azokat az okokat és feltételeket, amelyek a kapitalista világban megszűnik más népek kizsákmányolásának és legázásának politikáját, a terjeszkedés és a háború politikáját.

A nagy Lenin, amikor kidolgozta a Szovjetunió külpolitikáját, a béke és a nemzetközi együttműködés, a minden országgal való kereskedelmi kapcsolatok fejlesztésének politikáját, a politika alapjává a két rendszer — a szocialista és a kapitalista rendszer — békés együttélésének elvét tette.

A kommunista párt és a szovjet állam Lenin halála után három évtizeden keresztül Sztálin vezetésével ragyogóan megvalósította a lenini külpolitikát, állandóan erősítette és edzette a Szovjetuniót, a béke leg-erősebb bástyáját s szüntelenül tevő-keny békeharora szította fel a népeket.

Az uralkodó kizsákmányoló osztályok mindig hazug elméletekkel igyekeztek megakadályozni, hogy a tömegek megismerjék azokat az igazsá-geket, amelyekért háborúba küldik őket; az uralkodó osztályok igyekez-tek eltitkolni a népek előtt a rabló és a hódító háborúk igazságit okait és a mögötük lappangó gazdasági törvé-nyeket.

A marxizmus-leninizmus szétzú-za a háborúkról szóló áltudományos elméleteket s kimutatta, hogy a há-ború az antagonizmus osztályokra bomlott társadalom terméke, kor-szakunkban pedig az imperializmus állandó kísérő jelensége.

Sztálin rámutatott, hogy az impe-rialista háború a modern kapitaliz-mus gazdasági alapörvényének egyik következménye. „Eppen a ma-ximális profit megszerzésének szük-ségessége sarkalja a monopolkapita-lizmust olyan kockázatos lépésekre, mint a gyarmatok és más elmara-dott országok legázása és rendsze-res kifosztása, számos független or-szág függő országgá való változta-tása, új háborúk szervezése, ame-lyek a modern kapitalizmus fökolom-posai számára a maximális profitot biztosító legjobb „üzlet” jelentik s végül mint a gazdasági világu-ra-lom kivívására irányuló kísérletek”.

Sztálin az imperializmus korában a háborúkat előidéző okok lenini el-mentésére támaszkodva, konkrétan rámutatott, kik szervezik napjaink-ban ezeket a háborúkat; rámutatott az Egyesült Államok, Anglia, Fran-ciaország milliárdosaira és millió-mosaira, akiknek érdekük fűződik a nagy fegyverkezési trösztök jövedel-méhez, akik a háborúban a gazdasá-gi nehézségek megszüntetésének út-ját látják s akiknek szükségük van a háborúra, hogy maximális profitra tegyenek szert.

A moszkvai értekezleten résztvevő államok nyilatkozata leleplezi a köz-vélemény előtt ezeket a háború-nyeréskedő fegyvergyárosokat, akik évtizedeken át vérontásra kényszeri-tették Európa népeit, akik óriási anyagi kárt okoztak a népeknek s akik sokmillió emberélet pusztulá-sáért, nyomorok, özvegyek és ár-vák millióinak szenvedéseit felelő-sek.

A békeharc legnagyobb jelentősé-gű feladata, hogy megmagyarázza a dolgozóknak, mi szítja voltaképp az imperialista körök agresszív politi-káját, hogy megérttesse a dolgozóka-l, kiknek érdeke az új háború.

Sztálin többször hangsúlyozta: az agresszív tervek megvalósításának igen fontos feltétele, hogy a töme-geknek politikailag és ideológiailag megmagyarázzuk az imperialisták háborús terveit; lehetetlen leírni, hogy a háborús uszítók hazugságai fonják be a néptömegeket.

A Szovjetunió Kommunista Párt-jának és a szovjet kormányának a béke megőrzésére és megszüldítá-sára, a háború elhárítására irányuló egész politikája a kapitalizmus és a szocializmus békés együttéléséről szóló lenini tételre alapul.

Mint ismeretes, a szovjet kormány bölcs politikája a két világháború

közt husz éves békés időszakot biztosított. Vessük emlé-keztünkbe, hogy a Szovjetunió 1934-ben figyelmeztetett, milyen veszedelm fenyegeti az euró-pai békét a hitleri Németország agresszív törekvései miatt s javasolta, kössenek sokoldalú európai köl-csönös segélynyújtási szerződést. Vi-lágos, hogy e szerződés megkötése nagy akadályt állított volna a hitleri agresszió útjába. De a nyugati ha-talmak inkább bátorították a német militarizmust, úgy számítottak, hogy a német terjeszkedés Kelet felé fog irányulni. Csak hogy az események merőben más irányba fordultak s Európa csupán a szovjet hadsereg-nek a német militaristák szétzúzásá-ban való döntő közreműködése folyt-an menekült meg a hitleri rabságtól. A valóság megmutatta: a Hitler-ellenes koalíció országainak társa-dalmi rendszere és ideológiája közt lévő különbség még a második vilá-g-háborúban sem zárta ki, hogy együtt küzdjenek a német militarizmus, az európai népek régi ellensége ellen.

Sztálin a háború után új véleke-dett, hogy ha a két különböző rend-szer együttműködhetett a háború ide-jén, semmi ok sincs rá, hogy ne mű-ködhesek együtt a békében s meg-fogalmazta az együttműködés felté-teleit.

A kapitalizmus és a kommuniz-mus békés egymás mellett élése — mutatott rá Sztálin — tökéletesen lehetséges, ha megvan a kölcsönös óhaj az együttműködésre, a készség a vállalt kötelezettségek teljesítésére, s ha megtartják az egyenlőségi elvét, valamint a más államok belügyeibe való be nem avatkozás elvét”.

A Szovjetunió egész külpolitikája szemléltető példája e feltételek leg-pontosabb megtartásának. A Szovjet-unió és a moszkvai értekezleten résztvevő többi ország még most is, amikor az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország kormánykörüi meg-tagadják a történelem tanulságait s a szocialista tábor országaival szem-ben az „erőpolitikát” hirdetik, tettek-ben bizonyítja, hogy folytatja a béke megvédésére és a német kérdés bé-kés tárgyalásokkal történő megoldá-sára irányuló erőfeszítéseit. A moszk-vai nyilatkozat felszólította a nyugati hatalmakat, terjék le a Nyugat-Németországot újrafegyverzésének és a nyugati katonai csoportosulások összetételének veszélyes útjáról s fogadjon hozzá az európai kollektív biztonság rendszer megteremtésé-vel kapcsolatos kérdések együttes megvitatásához. De a nyugati hatal-mak a tények szerint felragadt a postdami egyezményt, az angol-szovjet és a francia-szovjet szerző-dést s megkezdtek a német militariz-mus feltámasztását és a nyugati ag-reszív katonai tömb megszervezését. A nyugati és a keleti államok társadalmi rendjének különbözőségé-re hivatkoznak, hogy igazolják ka-landor akcióikat. Az agresszív kör-ök említett hivatkozásai ma ugye-n, mint tegnap, csak arra jók, hogy leplezzék az Egyesült Államok-nak a világuuralom erőszakkal meg-hódítására irányuló törekvéseit.

Ebből a szempontból különösen időszerű a kapitalista országok há-ború utáni viszonyainak az elemzé-se. Sztálin végezte el ezt az elem-zést. Helytelen volna azt gondolni, hangsúlyozta Sztálin, hogy az Egy-esült Államok karmái közé került (Nyugat-)Németország, Anglia, Fran-ciaország, Olaszország és Japán vég-nélküli tűrni fogja az Amerikai Egy-esült Államok uralmát és elnyomását. A legyőzött országokról, (Nyugat-) Németországról és Japánról szólva, Sztálin rámutatott: „aki úgy véli: ezek az országok nem kísérik meg, hogy ismét talpraálljanak, szétzú-zák az Egyesült Államok „rendsze-rét” s erőszakkal kitorjénnek az ön-álló fejlődés útjára, az csodákban hisz”. Hiszen, amikor Anglia és az Egyesült Államok a második vilá-g-háború kitörése előtt hozzájárult a hitleri Németország hadigazdasági potenciáljának szovjetellenes céllal történő növeléséhez, a német milita-risták egyáltalán nem haboztak, hogy elsősorban Franciaország, Anglia, Belgium és más nyugat-európai or-szágok ellen fordítsák erőiket. A német monopolisták harca a pia-cokért, az a törekvésük, hogy meg-fojtsák versenytársaikait, a valóság-ban erősebbnek bizonyult a nyugati hatalmak szovjetellenes terveinél. E hatalmaknak, elsősorban Franciaor-szágnak nem volna szabad megfede-lkezniük a történelem tanulságairól.

(Folytatása a 2-ik oldalon).

A német militarizmus feltámasztása ellen — a békéért!

Tiltakoznak a mult háború sujtottjai

Hadirokkantak, árvák és özve-gyek... Szomorúság hatalmasodik el az ember szíven, amint végigné so-raikon. A városi néptanács nagyter-mében gyűltek össze a napokban a második világháború által megcsón-kított és árván hagyott aradiak. Bot-jukra támaszkodva, egymást támo-galva jöttek. Amikor röviddel 5 óra után Miclea Ilie elvtárs megnyitotta a gyűlést, már megtelt a terem.

Miclea elvtárs ismertette a gyűlés célját, majd előadást hangzott el a moszkvai értekezleten kiadott köz-ös nyilatkozatról.

Ezután hozzászólások következtek. Elsőnek Văleanu Gheorghe, a „Vre-muri Noi” termelőszövetkezet alkalmazottja kért szót. Szavaiban elítél-te az imperialisták aljas mesterke-déseit, az új háború kibontására törekvő profitéhes nyugati politikuso-kat és pénzembereket.

Napi háztartási teendőik befejezé-se után számos asszony kereste fel a városi néptanács nőbizottságának helyiségét, hogy kifejezzék tiltakozá-sukat a Wehrmacht újjaelészése el-len.

Figyelemmel hallgatták Gratz Jo-sefina minden szavát, aki elmondot-ta, hogy az itt ülő anyák és a többi sokmillió anya nem felejtette el a mult háború borzalmait. A Ruhr-vi-

— A békének és a népek b'ztonsá-ga megővásának lenini-sztálini poli-tikája (2. old.)
— Több figyelmet a könyvtérjesz-tésre (2. old.)
— Miért nem működik a szeder-háti kulturothron? (2. old.)
— Tanácsadó a nőbizottságok munkájához (2. old.)
— Az állami kereskedelem dolgo-zóinak sikerei (2. old.)

— Gyorsítsák meg a felvásárlás ütemét (3. old.)
— Képek a gurbai néptanács éle-téből (3. old.)
— Terményosztás a magyarpéc-s-kai „Petőfi Sándor” kollektív gazda-ságban (3. old.)
— Evi mérleg (3. old.)
— A lengyel és a francia népek egyaránt érdeke a párisi egyez-mény elvetése (3. old.)

— Amerikai törzstisztek személye-sen adnak utasításokat Csang Kaj-seknek (3. old.)
— Térkép előtt. — Ciprus (3. old.)
— A horogkereszt korbácsa (4. old.)
— A Szovjetunió jegyzéke Nagy-Britannia kormányához (4. old.)
— Megkezdődött a párisi egyez-mények ratifikálásának vitája (4. old.)

— Nem akarjuk ismét árvák sirását, özvegyek jaját hallani, nem akarjuk újabb rokkantak fájdalmát látni, akik megcsónkított testtel vánszorognak az életben. Fogjunk össze mindany-nian, mert egyesült erővel biztosít-hatjuk a béke fenntartását — fejez-te be hozzászólását.

— Mi, akik az elmúlt háborúban otthagytuk kezünket, lábunkat, ösz-szeroncsolt testtel térünk vissza a frontról, a leghatározottabban emel-jük fel szavunkat a kapitalisták öröültésének megfékezésére. Nem akarjuk ismét hallani a fegyverek za-ját, nem engedjük fiainkat a halál-ba, nem engedünk ártatlan gyerme-keket árvaságra jutni. Boldog élelet akarunk teremteni nekik, ezért min-den öröklődik azon vagyunk, hogy meg-husítsuk a háborúra készülő m-perialisták terveit — mondotta Du-

rus Aurel, a „Vremuri Noi” termelő-szövetkezet alkalmazottja.

Weinstein Izidor hozzászólásában a következőket mondotta:

— Nem felejtjük el soha a másod-ik világháború borzalmait, nem akarjuk megégszer romokban látni otthonainkat. Sohasem felejtjük el azt a tengernyi szenvedést, amelyet a háború következtében kellett át-élmünk. Békében akarunk élni, építő-munkánk gyümölcsét élvezni.

Hozzászólott még Tirsin Dusan elvtárs, aki beszélt a második világhá-borúról, a háborús uszítók vérszom-jas terveiről és a velük szembenálló milliók békevágyáról.

A vakok iskolájának két tanulója, Tiotion Doichița és Mincea Florica szólaltak meg fel. Mindannyian ki-fejezték bizalmukat a Szovjetunió, a béke erői iránt.

Megvédjük gyermekeinket

déken ugyanazokban a halálgyárak-ban, ahonnan a hitlerista hadigépe-zet fegyverei kerültek ki, most még borzalmasabb fegyvereket gyártanak.

Drágan Maria, a városi nőbizott-ság tagja, a moszkvai értekezlet eredményes munkáját ismertette, amely újra felszínre hozta a béke erőinek óhaját, a békéért harcolók hatalmas táborának erejét.

Lazar Elena hozzászólásában a

moszkvai értekezlet eredményeiről beszélt, amely hozzájárul a béke megvédéséhez. Rávilágított az impe-rialisták büns politikájára. Minden anya részére kedves gyermeke élete, a feleség számára a férje éle-te, ezért harcol a békéért.

A gyűlésen résztvevő anyák nyilat-kozatot hagytak jóvá, amelyben kife-jezésre jut fáradhatatlan harcuk a békéért, gyermekeik boldogságáért.

G y o r o k o n

békekaratukat. Kiss Endre, a kultúr-onthon igazgatója többek között arról beszélt, hogy a mult világháború alatt Gyorok község lakói is milyen szenvedésen mentek keresztül. Kiss Endre békeharca szította fel a község dolgozóit azok ellen, akik újja akarják élesíteni a Wehrmach-tot.

A gyűlésen a következő tiltakozó nyilatkozatot írták alá a jelenlevők:

„Mi, Gyorok község lakosai, a de-cember 19-én tartott népgyűlésünkön megvitattuk a moszkvai értekezlet közös nyilatkozatát és tudjuk, hogy milyen nagy veszedelmet jelent a népek békéjére a német militarizmus feltámasztása. A német militarizmus még a „második világháborúnál is

borzalmasabb mészárlásra készül. Ennek tudatában még szorosabban tömörülünk pártunk és kormányunk köré és vállalkozunk, hogy megkésze-rezzük erőnket szeretett hazánk, a Ro-mán Népköztársaság felvirágoztatá-sára és megerősítésére. Szeretjük munkánkat, kedves nekünk uj, sza-bad életünk, drága nekünk a népek közötti barátság és nem engedjük meg, hogy otthonaink békéjét a há-borús bujtatók feldulják.

Valamennyien ellenizzuk Német-ország újrafegyverzését, elfogad-juk a moszkvai értekezlet közös nyilatkozatát és elkövül szándékunk, hogy egy esetleges támadás eszében meletkeppen felelünk az ellenség-nek.”

O t t l a k á n

zár Mihai felszólaltak s kifejezték: teljes mértékben egyetértenek a bé-kebiztonság kérdésével foglalko-zó moszkvai értekezlet közös nyila-tkozata mellett, a nyugatnémet mili-tarizmus feltámasztása ellen.

Ezalkalommal Tanchis Petru be-szélt a moszkvai értekezlet eredmé-nyeiről, az értekezlet és a közös nyilatkozat történelmi jelentőségéről.

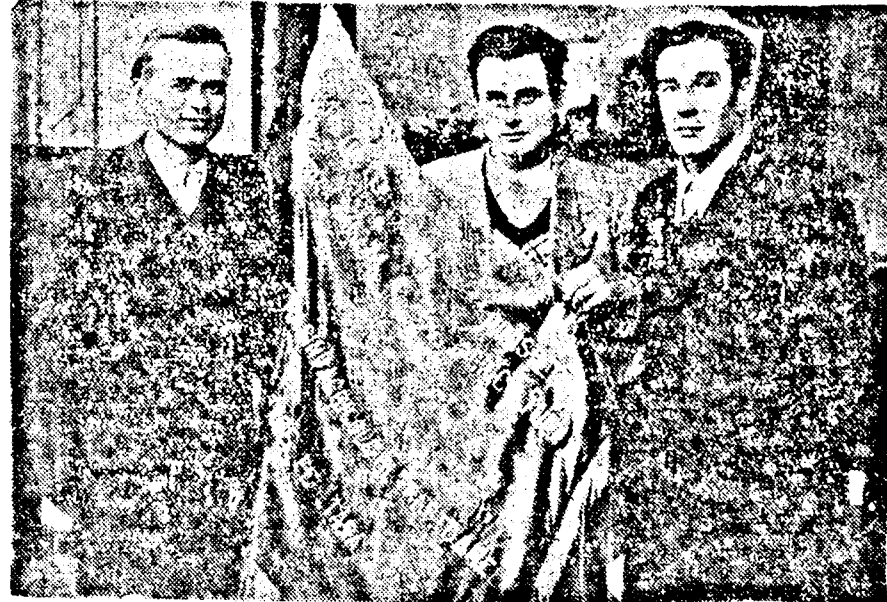
A gyűlésen többen, mint például Cordos Isia, Turic Octavian és La-

mas, mert a Szovjetunió és a népi demokratikus országok sokmillió dol-gozó mellett ott menetelnek a bé-keharc zászlaja alatt a kapitalista országok dolgozói is. Meggyőződé-süket fejezték ki, hogy a népek meg-tudják akadályozni az imperialisták gyilkos terveinek keresztülvitelét s mellő váaszt adnak — ha erre szük-ség mutatkozik — minden agrez-sziós kísérletre.

Az országos versenyzászló birtokosai

A gótlóbi GTA az idei nyári mezőgazdasági kampányban uj-ból az ország legjobb gép- és traktorállomásának bizonyult. A 2062. százalékos tervteljesítéssel élenjáró 9. brigád tagjai büszkén vették át a földművelésügyi és erdészeti minisztérium és a me-zőgazdasági dolgozók szakszer-vezete központi vezetőségének országos termelési vörös zászla-ját. Első képünk a 9. brigád né-hány tagját ábrázolja a verseny-zászlóval.

Szép eredményeket értek el or-szágos viszonylatban a nyári me-zőgazdasági kampányban a ma-gyarpécskai GTA dolgozói is. Ju-talmul szintén országos termelési vörös zászlót kaptak. Második ké-pünk az átadás pillanatát öröki-ti meg.

Hírek a Szovjetunióból

Harc a mocsarak ellen

Ukraina kolhozainak dolgozói gazdag, bő termésre érnek el azokon a területeken, amelyeket valamikor mocsarak borítottak. A Dnyeper és mel-lekfolyói körüli mocsarak lecsapolása jelenleg is széles körben folyik. Eddig nem kevesebb, mint 300.000 hektárnyi mocsarat oszlatok le Ukrajna földjein, 1955-re tovább fokozzák a lecsapolási műveleteket.

A lecsapolt területeken hektáron-ként 350—450 mázsa zöldséggel, 60—70 mázsa szénával, 500—600 mázsa napraforgóval termelnek többet, mint más helyeken.

A lecsapolást a legkorszerűbb gépekkel és technikai berendezésekkel végzik.

Szovjet dokumentumfilm a londoni televízióban

Az angol televíziós adásban Szov-jetunióról szóló ötvenperces doku-mentumfilmet mutattak be, amelyet Kenneth Wright, az angol rádió igaz-gatója készített szovjetuniói útjáról.

A film főszereplői a legkiválóbb szovjet tánc, zene és énekművészek. Wright másik huszperces filmet is készített a szovjet gyermekek életé-ről. Ezt rövidesen szintén bemutat-ják a londoni televízióban.

Uj légzőkészülék

A szovjet orvosok uj oxigén-terá-piai készüléket szerkesztettek, ame-lyel a tüdőgyulladást, a légzési meg-bebetegedéseket és a szamarköhögé-sben szenvedő gyermekeket gyógyít-ják. A készülékkel szabályozni lehet az oxigén beáramlását a szervezetbe. A maszk, vagy az állászó bura nem zavarja a csecsemőt sem.

Az észti nép kulturája

A szovjet hatalom éveiben kivirá-gzott az észti nép kulturája. Az Észti SzSZK-ban minden tizezer lakosa kétszer annyi főiskolai hallgató esik, mint Franciaországban és három-szor annyi, mint Svédországban. Eszloriának saját tudományos akadémiája van, amely időszerű ké-rdésekre, az ipar és mezőgazdaság gyorsított fejlődésének problémáira fordítja figyelmét.

A tanulás mindenki számára hoz-záférhetővé vált. Minden iskolaköteles korban lévő gyermek hét- vagy tízórát köteles iskolába jár.

A szépirodalmi könyvek, tanköny-vek, újságok és folyóiratok példány-száma jelentős mértékben megnöve-kedett. Számos szovjet-észti író je-lentkezett, mint August Jakobszon, Hans Leberht és Juhan Smuul, aki-ket Sztálin-díjjal tüntettek ki.

Az építőanyagipar fejlődése a Finn-Karéli SzSZK-ban

A Finn-Karéli SzSZK-ban jelenlős mértékben fejlődik az építőanyagok kitermelése, a márvány, a gránit és a porfir feldolgozása. Az építőanyag-ipar kiterjesztése és ujjaépítése érde-kében ez évben 13,5 millió rubelt fektet-ték be. Jelenleg Pitkiantara rajon-ban megkezdődött a vörös gránit ki-termelése és előkészítéseket lettek a szürke gránit fejtésére.

Számos városban téglát, cserepet és más építőanyagot gyártó üzemek építkezéseken dolgoznak.

Szüntelenül fokozódik a porfir ki-termelés, amelyből ez évben 15 szá-zalekkel termeltek többet, mint az előző évben. A köfetés, az agyag-kitermelés munkálatait teljes egészé-ben gépesítették.

Megkezdődött a jég alatti halászat

Befejeződött a Szovjetunióban az őszi halászatok időszaka. A halász-hajók legényeinek áttérnek a téli ha-lászlra. A Káspi-tengeri és a Ba-rents-tengeri halászkok határidő előtt teljesítették évi tervelőirányzatukat.

Számos rajonban már meg is kez-dődött a téli halászat. A befagyott vízfelületeken léket vágának és nagy-nemnyiségű halat húznak ki a jég alól. Az arhangelszki halászkok na-ponta 1000 mázsa halat fognak ki. Az első száz másasakat a kazahsztáni Zaisan-tó jege alól húzták ki.

A téli halászat időszaka alatt több tizezer halász tevékenykedik a Szov-jetunió különböző vidékein.

Uj televíziós központok

Televíziós központ épült Bakuban, Taskentben, Minszkben és Szverd-lovskzban. Ezenkívül Tallinban, Vil-niusban, Kijbisevben és más szov-jet városban a napokban üzembe helyezték a rigai televíziós központ első részlegét.

Gyorsítsák meg a felvásárlás ütemét

Tartományunkban — különösen az utolsó hónapban — noha minden lehetséges megvolt arra, hogy szebb eredményt érjünk el a felvásárlási terv teljesítésében — mégis nagyon lemaradtunk. Erre utalnak a következő adatok is:

Az utolsó negyedévi felvásárlási tervet december 20-ig Aradrajon 74,5 százalékban, Lipparajon 73,5 százalékban, Gurahonrajon 66,9 százalékban, Nagyszentmiklósjon 66,3, Borosjenőrajon 64,6 százalékban, Körösrajon pedig 54,2 százalékban teljesítette. Ezekből a számadatokból világosan kitűnik, hogy minden egyes rajon kisebb-nagyobb mértékben lemaradt a felvásárlási terv teljesítésével. Nem tévedünk, amikor a rajoni szövetkezeti központok munkájában keressük és találjuk meg a lemaradás okait. A rajoni szövetkezeti központok nem segítettek eléggé a különböző községek szövetkezeteit, hogy jól szervezzék meg a felvásárlást, ismertessék a dolgozókkal annak fontosságát. Másrészt nem intézkedtek, hogy a szövetkezetek utján minden községben a dolgozók megkaphassák a legszükségesebb ipari termékeket.

Kielégítő munkát végeztek Nagyszentmiklósjon szövetkezeti, ahol csupán az utóbbi két napon 58 tonna kukoricát vásároltak fel és így december 21-ig havi felvásárlási tervüket 77 százalékban teljesítették.

Nem fordítottak kellő gondot a felvásárlásra a simándi, zabranli, frumiseni és sajtiényi szövetkezetek, ahol bár meg voltak a lehetőségek, mégsem teljesítették a felvásárlási tervet. Az iratosi, gyoroki, déznai és lovri szövetkezetek élen járnak a felvásárlási terv teljesítésében és jelentős mennyiségű mezőgazdasági terméket juttatnak a városi dolgozóknak terven felül is.

Vannak szövetkezetek, amelyeket objektív nehézségek akadályoznak a felvásárlási terv teljesítésében. Megtörténik, hogy nem áll rendelkezésükre elegendő kocsi és így nem szállíthatják el az összegyűjtött mezőgazdasági terményeket. Természetesen, ez akadályt gördít a további felvásárlás elé. Az ilyen és ehhez hasonló esetekben a helyi néptanácsnak intézkednie kell, hogy megfelelő szállító eszközök és az elraktározáshoz szükséges helyiség álljon a szövetkezet rendelkezésére.

Közlemények

Az érdekeltek tudomására hozzák, hogy a mesemondó verseny utolsó szakaszát december 26-án 10 órától 13 óráig, délután 16 órától 19 óráig, 27-én és 28-án pedig délután 16 órától 19 óráig a pionírpályán tartják, ahová minden gyermeket és szülőt szeretettel várunk.

A TEBA textilgyár szakkepesztetlen munkásokat és munkásnőket alkalmaz, 50 kilométernél kisebb távolságra lakók számára vasuti bérlettel biztosítják az utazást.

A tartományi postaigazgatóság közli, hogy a téli ünnepek és más alkalmakkor leszállított áru távratú üdvözlések és megszabott napon átadandó táviratok küldhetők. A távirati üdvözléseknek állandó szövegük és díjszabásuk van: 75 bani helyben és 1.50 lej más helységre.

Képek a gurbai néptanács életéből

Még kora ősz volt, amikor a gurbai néptanács végrehajtó bizottságánál agrármérnök jelent meg. Aziránt érdeklődött, mennyi legelőt célszerű feltérni. A néptanács elnöke minden gondolkodás nélkül, mint aki legelőben ismeri a terepet, 100 hektárt iratolt fel az agrármérnökkel. A mérnök és a néptanács elnök még a terepre is kimentek, megnézték s alkalmassá találták a területet parlagtörésre.

Amikor a dolgozó parasztok megtudták, hogy a néptanács végrehajtó bizottságának elnöke a község jobb legelőjét akarja felszántatni, bizony nagyon felháborodtak. Kérdőre is vonták a néptanács elnököt, mire az nem tudott mást mondani, mint azt, hogy erre szükség van, mert a község a rajonban nem maradhat el a parlagtörési tervvel.

Miután a rajoni pártbizottság küldöttei is tudomást szereztek a dolgról, azonnal új tervet készítettek a parlagtörésre vonatkozólag, de most már megkérdzték a dolgozó parasztokat is: van-e község házában legelőrés, amely már teljesen használatlan. Amikor a rajoni pártbizottság küldöttei felelősségre vonták a néptanács elnököt a lelkiismeretellenül elkészített parlagtörési tervért, arra hivatkozott, hogy nem tartja ésszerűnek azt is, hogy a falu határában melyik részében, milyen a legelő? Vajon Tulcan Teodor elvtárs mit tart észben, ha nem azt, ami a dolgozó parasztokat foglalkoztatja?

Ujra elkészítették tehát a parlagtörési tervet, de most már a telep alapos kivizsgálása és a dolgozó parasztok véleményének meghallgatása után. A parlagtörés azonban így sem haladt, a tervbe vett 100 hektárból alig 20 hektárt szántottak csak fel e hó elejéig. Miért? Mert a néptanács elnöke most sem törődik ezzel a kérdéssel. A néptanács titkárának, Tulcan Ioannak pedig csak arra van gondolja, hogy megfelelő takarítószemélyzet álljon rendelkezésére.

— A néptanácsnak tisztának kell lennie, — szokta mondani.

Terményszállítás a magyarpécskai „Petőfi Sándor” kollektív gazdaságban

A magyarpécskai „Petőfi Sándor” kollektív gazdaság tagjai december 21-én délelőtti összegyűlést a gazdaság székházában, ahol Halasi András elnök beszámolt a kollektivisták egyévi munkájának eredményéről.

Halasi András elvtárs rámutatott arra, hogy a közös gazdaság 1950-ben 93 családdal alakult meg s ma már 302 családdal dolgozik. A közös munka előnyét bizonyítja, hogy a kollektivisták ez évben is sokkal nagyobb terméseredményeket értek el, mint az egyéni gazdálkodók. Buzából hektáronként 1278 kilót gyűjtöttek be, míg az egyéni gazdálkodó dolgozó parasztok hektáronkénti átlageredménye mindössze 850 kiló volt. A kollektivisták egy hektáron 4000 kiló kukoricát értek el, az egyéni gazdálkodó dolgozó parasztok pedig csak 2000 kilót.

Számos kollektivistát sok munkanapszámot teljesített az év folyamán s így nagymennyiségű terményt kapott. Hanyec János és családja például 890 munkanapszámot végzett s ezért 2500 kiló búzát, 4600 kiló kukoricát, 650 kiló árpat, 950 kiló rozst, 72 kiló kukrot és nagymennyiségű egyéb terményt, valamint 9000 lejt kapott. Barta János és családja 885 munkanapszámot teljesített s ezért 2400 kiló búzát, több mint 4000 kiló kukoricát és nagymennyiségű egyéb terményt, valamint közel 9000 lejt kapott. Az élenjáró kollektivisták közé tartoznak még Brezán István, Katona Mihály, Varga János, Lelik István és mások.

Brezán István és családja 875, Katona Mihály és családja 828, Varga János és családja 801, Lelik István és családja pedig 739 munkanapszámot teljesített az év folyamán.

A zarszámadó gyűlés után Hanyec János, Barta János, Brezán István és a többi kollektivisták zászlókkal felszerelt szekerekre rakták terményeiket és hazafelé indultak.

Tulcan elvtárs napi tevékenysége abban merül ki, hogy reggel bemegy a néptanácsba, vagy legutóbb csak délelőti és megnézi, vajon ki van seprve az iroda s jól jár-e az óra. Ha valamilyen ügyes-bajos dologgal jönnek hozzá, az elnökhöz küldi az illetőt, mert — mint mondja — ő a néptanács feje.

Nem ismeri a néptanács munkáját, s nem is törődik azzal, hogy megismerje és mint az elnök helyettese, egyes kérdésekben felelőtlen is tudjon adni. Tulcan elvtárs változtassa meg magatartását a néptanács munkájával kapcsolatban, ami sok kívánnivalót hagy maga után.

A jelenlegi időszakban a begyűjtési terv mielőbbi sikeres teljesítése kell a néptanács munkájának központjában álljon. A gurbai néptanácsnál azonban más a helyzet. Gurbán a néptanács végrehajtó bizottsága csak az elnökből áll. S mivel az elnök nem rendelkezik kezdeményező képességgel, nem irányítja a néptanács munkáját, a község életét, a begyűjtést is lemaradtak.

A néptanács végrehajtó bizottságának elnöke a kvótabezolgáltatás kérdését lebecsüli. Ezt igazolják azok a beszámolók is, amelyeket minden este tartanak a napi munkáról. Ezen a beszámolón jelen vannak a rajoni pártbizottság küldöttei és a begyűjtést végző elvtársak. Körülbelül átlagosan vannak a teremben, amikor a néptanács elnöke megkezd a beszámolót.

Ma tíz dolgozó parasztnál voltunk, akiket meggyőztünk arról, hogy a kvóta beszolgáltatása mindenkinek kötelessége, amit idejében teljesíteni kell.

Aztán... — gondolkozik, mit is mondjon — aztán pedig, hogy is mondjam... szóval nincs mit mondjak, ennyi az egész. Voltunk és úgy gondolom, hogy jó munkát végeztünk.

A néptanács többi alkalmazottai is beszámoltak napi „tevékenységükről” s ez nem sokban különbözött az elnök „beszámolójától”, legfeljebb annyiban, hogy még hozzátették: kora

reggeltől — késő estig dolgoztak. Mihaescu Grigore elvtárs, a rajoni pártbizottság küldötte kiemelte a napi munkát. Majd pedig néhány kérdés megválaszolásához fogott, ami legelőtöbbsz a gurbai néptanácsnál: hogyan foglalkozzék a néptanács végrehajtó bizottsága a belső rendszabályzat betartásával. A tisztviselők akkor jönnek s mennek, amikor akarnak, éppen mikor szükség van rájuk, nincsenek jelen. A végrehajtó bizottság vitasson meg egyes fontos kérdéseket, mint például a parlagtörés vagy a begyűjtés kérdését. Beszéljék meg, mit lehet tenni, hogy ezeknek a munkálatoknak ütemét meggyorsítsák. Mindenki számára konkrét feladatot kell adni.

Mig Mihaescu elvtárs beszélt, a jelenlévők egyszerűen hangos horkolásra lesznék figyelmesek. A néptanács elnöke az asztalnál ül, fejét két kezére támasztva alszik. Amikor felébredzik azt mondja:

— Elvtársak, ne csodálkozzanak, hát... én valamikor taxator voltam s könnyen elalszom. Ne csodálkozzanak rajtam — ismétli zavartan.

Ilyen a gurbai néptanács elnökének magatartása, ami egyes fontos kérdések megoldását illeti.

Mindezekről a hibákról néhány hét előtt Bulzan Petru elvtárs, a rajoni pártbizottság aktivistája értesítette a rajoni néptanács elnököt, Lukács János elvtársat. Lukács elvtárs tudomásul vette az értesítést és ígéretet tett: azonnal intézkedik, hogy a helyzeten javítsanak. Azonban még ma sem történt semmi. A gurbai néptanács elnöke munkáját még most is rosszul végzi. A néptanács dolgozóit pedig még mindig kénytelen-kérdő szerint járnak-kelnek és ugyanugy intézik el az ügyeket, mint eddig.

A rajoni néptanács végrehajtó bizottságának foglalkoznia kell ezzel a türelmetlen helyzettel. Fogantatáson azonnal és határozott intézkedéseket.

Hasonló felelősséget terheli a rajoni pártbizottságot is, amely szintén ismeri a helyzetet és eddig mit sem tett a kérdés megoldására.

Rom Eszter.

Évi mérleg

Kollektív gazdaságunk tagjai ez évben szép eredményeket értek el. Az évvégi számadásnál örömmel állapítottuk meg, hogy bővült állatállományunk, amely évről-évre nagyobb jövedelmet jelent a gazdaság tagjainak. Ez évben 9,30 kiló kukoricát, 2,50 kiló búzát, ezenkívül árpat, kukrot, napraforgót, citrommagot és még számos mezőgazdasági terményt osztottak munkanapszámgyekeként.

Számos kollektivistát jó munkájával lényegesen hozzájárult az eredmények eléréséhez. Az első között említhetjük Gonda Lajost, aki családjával együtt 1,115 munkanapszámot dolgozott ez évben. Jó munkájukért 27 mázsa búzát, 94 mázsa kukoricát, 415 kiló citrommagot, több mint 8 mázsa árpat, 40 kiló kukrot és 21 méter vásznat kaptak. Ide sorolhatjuk még Ugritsy Mita családját is, aki ez évben 921 munkanapszámot dolgozott. Jövedelmező munkájukért 23 mázsa búzát, 85 mázsa kukoricát, 8 mázsa árpat, 33 kiló kukrot és más terményt vitt haza.

Gaál György, levelező

A lengyel és a francia népnek egyaránt érdeke a párisi egyezmények elvetése

VARSO. (Agerpres). — Jan Dembowskij, a Lengyel Népköztársaság Szjejmének marsallja táviratot küldött André Le Troquer-nak, a francia nemzetgyűlés elnökének, amely többek között a következőket tartalmazza:

Az új Wehrmacht megeremítésének veszélye mély aggodalommal tölti el Európa összes népeit.

Nem sok idő telt el azóta, hogy hitlerista területablók pusztították országunkat és az Önök országát is. A gázkamrákban lengyelek is, franciák is meghaltak. A mi ifjaink, katonáink és partizánjaink éppen így, mint az Önökéi a második világháborúban vállaltak harcoltak a közös ellenség ellen — abban a meggyőződésben, hogy egyszer s mindenkorra legváltják a német militarista rém fejt és ezzel biztosítják a népek tartós békéjét. A lengyelek, akiknek tudatában élnek a hitlerista megszállás szörnyű emlékei, mely keserűséggel látják, hogy Nyugat-Németországban ujjáélednek azok az erők, amelyek miatt Lengyelország és Franciaország is oly sokat szenvedett. Számunkra nem kétséges, hogy ennek az utnak áldatlan következményei lesznek, hogy ez az út a német

militaristák és pártfogók újabb kalandjaival fog végződni.

Ugyanakkor az a mély meggyőződésünk, hogy van egy másik út, az európai kérdések rendezésének és a német néppel való kapcsolatok éltetésének útja, minthogy a német néppel szintén egyetértésben akarunk élni. Ez az európai kollektív biztonsági rendszer megeremítésének és az egységes és demokratikus Németország megalakításának útja. Egy ilyen Németország nem fogja fenyegetni szomszédait. Ezzel szemben a párisi egyezmények ratifikálása lehetetlenül teszi Németország egyesítését, súlyosbítja az európai helyzetet, fokozza a fegyverkezési hajszát, növeli az újabb háború veszélyét, az ujjáélesztett német militarizmus pedig nemcsak Lengyelország függetlenségét veszélyezteti, hanem Franciaországét is.

Hinni szeretnénk, hogy a francia nemzetgyűlést az Európa sorsáért való felelősségérzet fogja vezetni döntésében, minthogy Európa sorsa elválaszthatatlanul összefügg Franciaország sorsával; hisszük, hogy a francia nemzetgyűlés nem marad közömbös azoknak a népeknek az aggodalmával és nyugtalanságával szemben, amelyek osztoztak a francia nép sorsában.

Az NDK népi kamarája elnökségének levele a francia nemzetgyűlés elnökéhez

BERLIN. (Agerpres). — A Német Demokratikus Köztársaság népi kamarájának elnöksége levéllel fordult Le Troquer-hoz, a francia nemzetgyűlés elnökéhez s felhívta általa a francia parlamenti képviselőket, vessék el a párisi egyezmények ratifikálását.

A népi kamará elnöksége levelében felhívja Le Troquer figyelmét arra, hogy a francia nemzetgyűlés határozata ebben a kérdésben döntő fontosságú Franciaország és Németország sorsa szempontjából.

A népi kamará elnöksége levelében leleplezi a nyugati propagandának azt az állítását, hogy a német militarizmus feltámasztása most „kevésbé veszélyes”, mert az északatlanti tömbbel és a nyugateurópai szövetséggel féken tudják tartani. A valóság az, hogy az ujjáéledt német militarizmus nem lehet sokáig megzabolázni. Hiábavalónak bizonyult minden előző kísérlet, amelynek az volt a célja, hogy a német militarista

agresszió veszélyét Nyugatról Kelet felé irányítsák. Franciaországnak 75 év alatt háromszor volt alkalmaság kísérni tapasztalatai alapján megismerni a porosz militarizmus émségeit. A nyugatnémet revansizisták már most is a jövődó hadosztályokkal és az atomfegyverrel fenyegetik Franciaországot.

A népi kamará elnöksége levelében kiemeli, hogy az európai kollektív biztonságra vonatkozó szovjet javaslat alapján Németország és Franciaország valamennyi vitás kérdése békés úton rendezhető.

Ezzel szemben, ha a párisi egyezményeket mégis ratifikálják, a német kérdés békés rendezése lehetetlenné válik.

Mindezeknek alapján a népi kamará elnöksége felhívja a francia nemzetgyűlést képviselőket, utasítsák el a londoni és párisi egyezményeket, tegyék lehetővé a német kérdés békés rendezését.

Amerikai törzstisztek személyesen adnak utasításokat Csang Kaj-seknek

PEKING. (Agerpres). Az „Uj Kína” hírügynökség jelent:

A nyugati sajtóügynökségek arról számolnak be, hogy Arthur W. Radford, az amerikai vezérkari főnökök egyesült csoportjának elnöke, december végéig Tajvanra érkezik, hogy megvizsgálja a sziget amerikai megszállását.

Ez a megbízatás az USA és Csang Kaj-sek „közösönös biztonsági” egyezményének következménye. Az egyezmény ugyanis előírja, hogy az amerikai és csangkajseki hadsereg közötti együttműködést is. Harold E. Stassen, a külügyi ügyek adminisztrációjának igazgatója, Alfred

M. Pride-nak, a 7-es számú amerikai flotta parancsnokának társaságában szintén Tajvanra utazik, hogy résztvegyen Radford és Csang Kaj-sek megbeszélésében.

Mint jelentik, Radford tárgyalásokat folytat majd a csangkajseki hadsereg növekedésének kérdésében a szárazföldi Kína elleni provokációs akciók fokozása céljából.

Mint a „France Presse” hírügynökség jelenti, Radford „pontos javaslatokat” terjeszt elő Csang Kaj-seknek arra nézve, hogy miképpen használja fel legmegfelelőbbben az amerikai segítséget katonai ügyeinek kiképzésében is.

Térkép előtt

CIPRUS

„Csatlakozni akarunk Görögországhoz!” „Le az alkotmányról!” „Vigyék az ügyet az ENSZ elé!” — jelszavakkal hirdetik a ciprusi hazafiak az angol gyarmati uralom megszüntetését és Görögországhoz való csatlakozást.

A réz őshazája

Ciprus szigete a Földközi-tenger keleti részén, Törökország, Szíria és Egyiptom partjaihoz közel terül el. Az aig tízezer négyzetkilométer kiterjedésű szigetet 495 ezer görög és arab lakja. A két hegylány között — melyeknek ciprus fáról nyerte el nevét a sziget — igen termékeny, öntözéssel művelt völgy terül el. A lakosság többsége földműveléssel, szőlő, olaj termeléssel foglalkozik. Ciprus lakosai sokat szenvednek a vízhiány miatt. Bár a sziget elég gazdag ásványi kincsekben, nagypárá mégis igen fejletlen. Csipkekeszű hálózata azonban messziföldön híres.

Ciprus sziget — amelynek fő fontosságát mutatja, hogy a rómaiak róla nevezték el a réz cupru-nak — 1570-től török fennhatóság alá került. Háromszáz évre rá, 1878-ban Törökországtól az angolok vették meg ideiglenes titkos szerződéssel a szigetet. Anglia nemcsak, hogy nem adta vissza a szerződés lejártát után Ciprust, hanem 1925-ben brit korona-gyarmattá alakította át.

De a 75 évi angol gyarmati uralom sem tudta eltörölni Ciprus görög jellegét. A 80 százalékban görög lakosság ma is görög nyelven beszél, megőrizte ősi vallását és nem mondott le arról, hogy tovább harcoljon Ciprusnak Görögországhoz való csatlakozásáért. Nicosiában, a sziget fővá-

rosában és Limasolban, a festői szépségű kis kikötőben a görög kultúra és a görög népi szokások fellelhetők fel. Természetesen a görög lakosság nem hajlandó belenyugodni a Görögországtól való elszakítottaságba és évek óta folytatja a harcot az angol gyarmatosítók igényének lerázásáért.

Előttek szándékukról tettek tanúságot 1948-ban is, amikor a Londonban megövegezték és az angol gyarmati uralom megszüntetését szolgáló alkotmányt visszautasították. 1950-ben megtartott népszavazáson a lakosság 90 százaléka fejezte ki Görögországhoz való csatlakozási óháját.

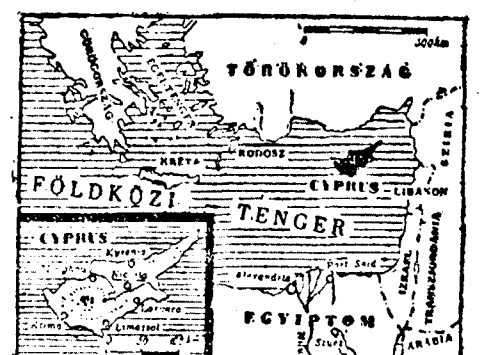
Reformok, melyek nem a nép javát szolgálják

Anglia szeretné elhitetni a ciprusi néppel és a világ közvéleményével, hogy az angol gyarmati uralom az utóbbi 75 év alatt felbecsülhetetlenül sokat tett Ciprus fejlődése érdekében. Nicosia fényes utcái, melynek vendéglőiben és bárjaiban a gyarmatosítók szórakoznak, drága árúkkal megtöltött üzletei, melyekből csak a külföldiek tudnak vásárolni, semmi esetre sem segítettek a ciprusi nép életkörülményein.

Anglia, félve a nép erőesyeszemből, néhány hónappal ezelőtt szemfényvesztésnek új alkotmányt akart adni Ciprusnak. A „Le Monde” című francia lap így kommentálja ezt az ajánlatot: „London ezalkalommal sem ad többet a ciprusiaknak, minthogy valamivel nagyobb mértékben vehetnek részt saját belső ügyeik intézésében. Önállóságról nincsen szó.” A ciprusi nép azonban nem engedte, hogy elvakítsák ilyen félmegoldással. Az alkotmányjavaslat a

néptömegek széleskörű visszautasítására talált. E kudarc után az angol kormány feltevése minden „engedékenységre” hajló politikáját, rendkívüli törvényt léptetett érvénybe, amely lázadónak minősíti és többévi börtönbüntetéssel sújthatja az „Enoszisz” híveit.

A ciprusi nemzeti mozgalmat a kommunista párt és a görögkeleti egyház (a ciprusi nacionalista párt pillére) vezeti. Mindkét erő álláspontja a főkérdésben azonos: feltétel

nélküli csatlakozás Görögországhoz. A kommunista párt éppen ezért harcol a jobb és baloldali erők egységes frontban való egyesüléséért.

Angol-amerikai ellentétek

Az angol gyarmati birodalomban, de különösen Iránban, Egyiptomban és az északafrikai államokban történt legutóbbi események azt bizonyítják, hogy napról-napra jobban fokozódik az angol-amerikai imperializmus közötti ellentét. Minden jel arra mutat, hogy az amerikai imperializmus rövid időn belül meg akarja kaparintani az angolok gazdasági, stratégiai pozícióit. Nemrég az angol kormány kénytelen volt elhagyni egyik legfontosabb támaszpontját, a Szezei csatornát. Most az amerikai „szövetségesek” Ciprust szeretnék saját maguknak tekinteni.

Az amerikai imperializmus céljai megvalósítása érdekében a görög kormányt akarja felhasználni. Ez a háttér a Görögország Ciprusra támasztott igényének.

Az angol kormány azonban nem akarja Ciprust is elveszíteni, ezért viszályt igyekszik kelteni Görögország és Törökország között. Anglia tudja, hogy amennyiben Törökország újból igényt tartana Ciprusra, akkor az Egyesült Államok, félve az Északatlanti Szövetség „egységének” megbontásától, nem támogatná tovább Görögország követeléseit. Anglia érte célját, mert a két ország között már kezd kieleződni a helyzet Ciprus miatt. Menderes török miniszterelnök augusztus 28-án olyan kijelentéseket tett, amelyek szerint Törökország komoly igényt tart Ciprus szigetére.

A görög kormány ilyenformán nem a legkönyösebb a helyzete. A görög miniszterelnök a „Le Monde” tudósítója előtt arról beszélt, hogy Ciprus kérdésének megoldásánál figyelembe kell venni a sziget közvéleményének „kívánságát”, mely a Görögországhoz való csatlakozásért harcol. E görög álláspont mögött azonban nemcsak a ciprusi nép óhaja áll, hanem elsősorban az Egyesült Államoknak a szigeten való érdekeltsége. A görög kormány ugyanakkor nem szeretne ellenséges viszonyba kerülni az angol kormánnyal és ezért angol-görög tárgyalást javasol.

Miért versengenek az angol-amerikai imperialisták Ciprus birtoklásáért?

A lordok házában az egyik szónok arra hivatkozott, hogy „Görögország sohasem birtokolta vagy igazgatta Ciprus szigetet” s ezért Görögország nem is tarthat jogos igényt a szigetre. Egyik angol lap Anglia követelésének jogosságát azzal akarja igazolni, hogy „a sziget összekapcsolása a csödbe jutott Görögországgal —

legalább is gazdasági téren — szerenossételetet jelentene Ciprusnak.”

A valóság az, hogy Anglia azért akarja mindenáron megtartani és az Egyesült Államok azért szeretné megkaparintani Ciprust, mert a szigetnek rendkívül nagy a stratégiai jelentősége. A „The New Statesman and Nation” című angol lap így támasztja ezt alá: „Amikor Disraeli 1878-ban megszerezte Ciprust az Otomán birodalomtól, Nyugat-Ázsiá kulcsának nevezte a szigetet. Később az angolok által megszállt Egyiptom szempontjából jelentett kulcspontot a sziget. Ma azonban ismét Disraeli jellemzése helytálló Ciprusal kapcsolatban.”

Ez év augusztusában a görög külügyminisztérium Ciprus ügyének megoldása végett beadványt intézett az ENSZ-hez arról, hogy Ciprus lakosságának adják meg az önrendelkezés jogát. Az ENSZ közgyűlése politikai bizottsága december 14-én ráért a napirend utolsó pontjának vitájára: a népek egyenjogúsága és önrendelkezési joga elvének alkalmazása Ciprus lakosságára az Egyesült Nemzetek Szervezetének általános irányítása mellett. A vita során kiderült, hogy a gyarmatosító hatalmak, Angliával és élen, már előre elhatározták annak megakadályozását, hogy a közgyűlés valamilyen határozatot is hozzon Ciprus szigetről. Ennek eredményeképpen a szavazásnál a gyarmatosító hatalmak elutasították az előterjesztett napirendi pont megvitatását. Menderes török miniszterelnök a következőket jelentette ki ezzel kapcsolatban: Az ENSZ elhatalasító határozata voltaképpen döntést jelent Ciprus ügyében.

A ciprusi nép nem nyugszik bele a döntésbe. Az angol gyarmati hatóság a legszigorúbb terrorintézkedések életbehajtásával sem tudja megszüntetni a ciprusiak angolelleanes tüntetését.

Kocsik Agnes

„DOZSA GYÖRGY” mozi: december 26-ig: A partizán gyermekei. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„NICOLAE BALCESCU” mozi: december 26-ig: Feleséget keresek. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„HERBAK JANOS” mozi: december 26-ig: Őrs a hegyekben. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„I. L. CARAGIALE” mozi: december 26-ig: Szolga két gazdánál. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„UJ IDŐK” mozi: december 26-ig: 1. Kínai alkotó művészt. 2. Girando-Dinamo. 3. A moszkvai uniónális mezőgazdasági kiállítás az 1954. évről. 4. Bábszínházfilm: Stanuina. Tiavca, Top és Niusa. 5. Ak tuális híradók. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„SOLIDARITATEA” mozi (Gál): december 24-én: Anna Susana. Előadások: hétköznap: 7 órakor, vasárnap: 3, 5 és 7 órakor.

„MAXIM GORKIJ” mozi (Mikela): december 24-én: A nagy fordulat. Előadások: este 7 órakor, vasárnap: 3, 5 és 7 órakor.

„NICOLAE BALCESCU” mozi: (Lippa): december 26-ig: A törvény nevében.

„PETOFI SANDOR” mozi (Radna): december 26-ig: Hamlet.

„POPULAR” mozi (Nagyszentmiklós): december 26-ig: Az orosz balett mesterei.

„AZ ARADI ALLAMI SZÍNHÁZ” műsora: Pénteken, december 24-én este 7,30 órakor: Trei crai de la reasarit. Conul Leonida fata cu reatiunea. Szombaton, december 25-én délután 15,30 órakor: Huria lány (Fete frumoasa) és este 19,30 órakor: Ochiul babel.

A Szovjetunió jegyzéke Nagy-Britannia kormányához

MOSZKVA. (Agerpres). — A TASZSZ jelenti:

A. A. Gromiko, a Szovjetunió külügyminiszterének első helyettese december 20-án fogadta W. Haytert, Nagy-Britannia moszkvai nagykövét és átnyújtotta neki a Szovjetunió kormányának az angol kormányhoz intézett jegyzékét:

A szovjet kormány szükségesnek tartja felhívni az angol kormány figyelmét, hogy az angol kormány az úgynevezett párisi egyezmények megkötésére irányuló akciója homlok-egyenest ellenkezik azokkal a kötelezettségekkel, amelyeket Anglia a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége és az Egyesült Királyság között a hitleri Németország és európai cinkosai elleni háború idejére, továbbá a háború utáni együttműködésre és kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozó szerződésben magára vállalt.

E szerződés aláírása 1942 május 26-án történt meg, tehát azokban a napokban, mikor a Szovjetunió és Anglia a hitlerellenes koalíció többi államaival együtt kemény harcot vívott a közös ellenség — a hitleri Németország ellen. Az angol-szovjet szerződés megkötését népeinknek a szoros együttműködésre való óhaja vezérelte: ez a szerződés a szovjet és az angol nép legjobb fiainak vérepecsételte meg. A szerződés szerint Anglia és a Szovjetunió a háború után közös intézkedéseket foganatosított, hogy megelőzzék egy újabb agresszió lehetőségét Németország, vagy az európai agressziós akciókban Németországgal kapcsolatban álló bármely más állam részéről.

Az angol-szovjet szerződés — amelynek időtartama 1962-ben jár le — előírja, hogy:

1. A magas szerződő felek annak az óhajuknak adnak kifejezést, hogy összefognak a velük egyformán gondolkodó több állammal a közös akciókra vonatkozó javaslatok kidolgozása terén, a háború utáni időszakban, a béke fenntartása és az agresszióval szemben való ellenállás érdekében.

2. Az erre vonatkozó javaslatok jóváhagyása előtt, a hadműveletek befejezése után minden intézkedést megtesznek, hogy lehetetlenné tegyék az agresszió megismétlődését, vagy a béke megbontását Németország, vagy az európai agressziós akciókban Németországgal kapcsolatban álló bármely állam részéről. (3. szakasz).

A szerződés szövege a továbbiakban így hangzik:

„A magas szerződő felek kötelezettséget vállalnak, hogy nem kötnék semmiféle olyan szövetséget és nem vesznek részt semmiféle olyan koalícióban, amely a magas szerződő felek egyike ellen irányul”. (7. szakasz).

A Szovjetunió és Anglia e szerződés alapján megegyeztek abban, hogy baráti együttműködést fejtenek ki a háború utáni időszakban az európai biztonság megszervezése érdekében s

egyben kötelezettséget vállaltak arra, hogy ha a felek egyikét újabb agresszió fenyegetné Németország részéről, a másik fél katonai segítségben és minden más tényleges kölcsönös támogatásban részesíti.

Az angol-szovjet szerződésnek az a célja, hogy előmozdítsa az európai béke megőrzését s megelőzze Németország vagy az európai agressziós akciókban Németországgal kapcsolatban álló más országok újabb agresszióját. Ezzel szemben az angol kormány által aláírt párisi egyezmények a német militarizmus feltámasztásának útját egyengetik s ezzel megteremtik az újabb német agresszió veszélyét. Ezek az egyezmények előírják a nyugat-Németország remilitarizálását és a nyugatnémet hadsereg megerősítését, volt hitlerista tábornokok vezetésével, akik nem is olyan régen számos európai országban véres elnyomó fasizista terrorrendszert honosítottak meg és sok-sok várost és falut pusztítottak el a Szovjetunióban, Angliában, Franciaországban, Lengyelországban és a német militarizmus áldozataul esett más európai országokban.

Nyugat-Németországban nemcsak jelentős léghaderővel, tankokkal, nehéztüzérséggel, haditengerészeti flottával és saját katonai parancsnokságokkal rendelkező, nagyletszámú hadsereget létesítettek, hanem újra fegyvergyártásra állították át az ország egész nehéziparát — beleértve a ruhadíki ipart is.

A fennálló nemzetközi egyezmények megszegésével a párisi egyezmények atomfegyvert s vegyi- és baktériumfegyvereket adnak a nyugatnémet militaristák és revansisták kezébe, s ez nagy mértékben fokozza a pusztító atomháború, illetve vegyi- és baktériumháború veszélyét, ez pedig súlyos következményekkel és nagy áldozatokkal járna s rendkívül komoly veszélyt jelentene a kis területű, sűrűn lakott európai országok számára.

A párisi egyezmények ugyanakkor előírják a remilitarizált Nyugat-Németország bevonását az északatlanti agresszív tömbbe, valamint a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen irányuló más katonai csoportosulásokba. Ez azt jelenti, hogy Anglia, e csoportosulások egyik fő szervezőjeként és résztvevőjeként, egyazon katonai tömbbe lép az újáradó német militarizmussal, noha az angol-szovjet szerződés értelmében Anglia kötelezte magát, hogy nem köt semmiféle katonai szövetséget a Szovjetunió ellen és nem vesz részt semmiféle Szovjetunió ellen irányuló koalícióban.

A szovjet kormány már eddig is több ízben hangsúlyozta, különösen az október 23-i, november 13-i és december 9-i jegyzékeiben, hogy az angol kormány ilyen irányú akciói súlyos kármentésben állnak a háború utáni együttműködésre és kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozó angol-szovjet szerződés szellemével és betűjével.

Anglia, amikor a párisi egyezmények részvevőjévé vált, szembeszökően megszegte az angol-szovjet szerződésből eredő kötelezettségeit, mind az új német agresszió lehetőségének megelőzését, mind pedig azt illetően, hogy nem vesz részt a Szovjetunió ellen irányuló katonai szövetségekben.

A szovjet kormány nem egyszer hívta fel Anglia kormányának figyelmét a német militarizmus helyreállítására irányuló politika veszélyére. A szovjet kormány ugyanakkor változatlanul hangsúlyozta annak szükségességét, hogy a Szovjetunió és Anglia közös intézkedéseket foganatosítsanak az európai béke és biztonság megerősítésére és a Németországra vonatkozó sürgős kérdések rendezésére.

A Szovjetunió a négy nagyhatalom külügyminiszteri értekezletének haladéktalan összehívását javasolta abból a célból, hogy egyezményt hozzanak létre Németországnak egységes békeszerzői és demokratikus államként való helyreállítására, mégpedig az össznémetországi szabad választások alapján.

A szovjet kormány azt is javasolta Anglia kormányának, hogy járuljon hozzá egy európai szerződés megkötéséhez, az európai kollektív biztonsági hatékony rendszerének megerősítésére vonatkozólag. Ebben a rendszerben részt vehetnének az összes európai államok, függetlenül társadalmi rendszerüktől és államformájuktól. Egy ilyen szerződés megkötése biztosítaná minden európai nép számára a békés fejlődés lehetőségeit. Ezért a szovjet kormány azt javasolta, hogy november végére hívják össze valamennyi érdekelt állam összes európai értekezletét és vitassák meg az európai kollektív biztonsági rendszer létrehozását.

A szovjet kormány említett javaslatának az volt a célja, hogy megakadályozzák a német militarizmus feltámasztását, tovább fejlesszék Anglia és a Szovjetunió baráti kapcsolatát, amelyeknek rendkívül nagy jelentőségük van Anglia és a Szovjetunió biztonságának megőrzése és a világ béke megszilárdítása szempontjából is.

A szovjet kormány sajnálattal állapítja meg, hogy az angol kormány nem volt hajlandó részt venni az európai kollektív biztonsági rendszer megerősítésében és Németország egységének békés és demokratikus alapon való helyreállításával kapcsolatos sürgős feladatok megoldásában. Az angol kormány a szovjet kormány fentemlített javaslatát és baráti figyelemztetését, bebizonyította, hogy nem kívánja tiszteletben tartani az angol-szovjet szerződésből ráháruló kötelezettségeket s a béke és az európai népek biztonsága megszilárdításának érdekeit.

Az angol kormány jelenlegi politikája nemcsak hogy nem felel meg

azoknak a kötelezettségeknek, amelyeket Anglia az angol-szovjet háború utáni együttműködési és kölcsönös segítségnyújtási szerződés alapján magára vállalt, hanem közvetlenül a Szovjetunió és a többi békeszerető állam ellen irányul.

Az angol kormány nemcsak aláírta a párisi egyezményeket és elfogadta ezeket a parlamentben, hanem erős nyomást fejt ki az egyezményekben résztvevő államokra abból a célból, hogy siettesse az egyezmények ratifikálását. Ezzel meg akarja gyorsítani Nyugat-Németország remilitarizálását és arra törekszik, hogy Nyugat-Németországot bevonják az említett katonai csoportosulásokba.

Figyelembe véve az adott helyzetet, az angol-szovjet szerződés elvesztését jelentőségét és nem szolgálhatja többé azokat a célokat, amelyek nevében létrejött. Minthogy az angol kormány e szerződés ellenére, a nyugatnémet militarizmus helyreállításának útjára lépett és be akarja vonni a remilitarizált Nyugat-Németországot a Szovjetunió és a többi békeszerető európai állam ellen irányuló katonai csoportosulásokba, az angol-szovjet szerződés nemcsak hogy nem szolgálja többé a béke érdekeit, hanem ellenkezőleg, egy olyan spanyolfallá változik, amely az Amerikai Egyesült Államok vezette agresszív katonai csoportosulásokhoz csatlakozott angol kormány jelenlegi politikájának álcázására szolgál. A szovjet kormány nem nyugodhat bele ebbe a helyzetbe s szükségesnek érzi, hogy nyíltan megmondja azt a szovjet és az angol népek egyaránt.

Mindez azt bizonyítja, hogy a párisi egyezmények ratifikálása elkerülhetetlenül súlyos bonyodalmakat idéz elő az egész európai helyzetben, tehát ez a ratifikálás nem felel meg az európai béke és biztonság érdekeinek s csupán egyes államok új háborúra készülődő agresszív csoportjainak van rá szükségük.

Ilyen körülmények között a szovjet kormány kötelességének tartja kijelenteni, hogy a párisi egyezmények ratifikálása egy tollvonással eltörli és semmivé teszi az angol-szovjet háború utáni kölcsönös segítségnyújtási szerződést. Ezért a teljes felelősség Angliára és az angol kormányra fog hárulni.

A párisi egyezmények ratifikálása után a szovjet kormány számára nem marad más hátra, mint az, hogy a Szovjetunió Legfelső Szovjetének Elnöksége elé terjessze: vizsgálja meg a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége és Nagy-Britannia Egyesült Királysága között a hitleri Németország és európai cinkosai elleni háború idejére, továbbá a háború utáni együttműködésre és kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozó szerződés felmondásáról szóló javaslatot.

Moszkva, 1954. december 20.

Az angol nagykövét kijelentette, hogy a fenti jegyzéket továbbítja kormányának.

Megkezdődött a párisi egyezmények ratifikálásának vitája

PARIS. (Agerpres). A francia nemzetgyűlés december 20-án megkezdte a párisi egyezmények ratifikálására vonatkozó törvénytervezet vitáját.

Isorini, a „Nyugat-Németország szuverenitásának helyreállításával” foglalkozó külügyi bizottság elnöke a felszólalásában rámutatott, hogy mennyiben módosították a párisi egyezmények a nyugatnémet státuszt.

Isorini úgy jellemezte a párisi egyezményeket, mintha az atlanti politika elkerülhetetlen következményei lennének. Kitartott az egyezmények ratifikálása mellett s azt állította, hogy ha nem ratifikálják őket, Franciaország elveszíti „tekintélyét”.

Vendroux, a külügyi bizottság másik elnöke a Saar-kérdéssel foglalkozott. Beismerte, hogy a külügyi bizottság a bonni kormányhoz a Saar-kérdésben elfoglalt álláspontja miatt csak „beletörődő aggodalommal” fogadta el a javaslatot. Sajnálatának adott kifejezést amiatt, hogy „Nyugat-Németország a legcsekélyebb megértést sem tanúsítja ebben a kérdésben”.

A képviselők nagy figyelemmel hallgattak Badie radikálpárti képviselőnek, a honvédelmi bizottság elnökének jelentését. (Ismeretes, hogy a honvédelmi bizottság a párisi egyezmények vitájának elhalasztása mellett döntött.) Badie hangsúlyozta, hogy a Nyugat-Németország felfegyverzése vonatkozó egyezmények nagy veszélyt jelentenek Franciaországra és a békére.

Az elnök a továbbiakban kiemelte, hogy a párisi egyezmények ratifikálása a fegyverkezési hájsza útjára sodorná Franciaországot.

Tul korai, ha ugyan nem éppen veszélyes volna ilyen körülmények között ratifikálni a párisi egyezményeket és feljogosítani Németországot arra, hogy hadsereget alakítsanak — mondotta a képviselő. — A honvédelmi bizottság javaslata, a viták elhalasztása lehetővé tenné számunkra, hogy elkerüljük az elsieltett döntést.

A különböző parlamenti csoportok megtapsolták Badie jelentését.

André Hugh radikálpárti képviselő előterjesztette a gazdasági bizottság jelentését.

Amikor Hugh felment az emelvényre, Francois Billoux kommunista képviselő megkérdezte tőle: „Kinek a nevében beszél? Az Ön jelentését a bizottság 44 tagja közül mindössze tizen fogadták el, heten ellene szavaztak. Miért titkolja el ezt a ténytet?”

Hugh beszéde után a vitát keddre halasztották.

A parlamenti viták az amerikai és angol kormány Franciaországra gyakorolt nyomásának légkörében kezdődtek meg. Mint ismeretes, Dulles és Eden — akik a francia fővárosban részt vettek az atlanti szövetség tanácsának ülésén — legfőképpen azért érkeztek Párisba, hogy egyetemes legyenek Mendés-France miniszterelnöknek a ratifikálás kezretülhajtásában.

Amikor a miniszterelnök ismételt nyilvános ígéretet tett a ratifikálásra, nem vetett számot a francia nép véleményével. December 20-án már a kora reggeli órákban szinte végeláthatatlan sorokban érkeztek a nemzetgyűlés épületéhez a dolgozók küldöttei, akik követelték, hogy a képviselők utassák el a párisi egyezményeket. Csupán december 20-án több mint 300 küldöttség kereste fel a képviselőket.

A keddi délelőtti ülésen André Liautey parasztpárti képviselő előterjesztette a pénzügyi bizottság jelentését és kifejezte azokat az okokat, amelyek miatt a bizottság a párisi egyezmények ratifikálása ellen foglalt állást.

Chupin szocialista képviselő, az ipari bizottság elnöke, a párisi egyezmények mellett foglalt állást. De kénytelen volt említést tenni a Franciaország és Nyugat-Németország között a Saar-kérdésben fennálló nézeteltérésekről.

Delussac, a társult államok bizottságának elnöke szintén a ratifikálást támogatta. Beszéde után az ülést felfüggesztették.

A délutáni ülésen Aumeran tábornok, független köztársaságpárti képviselő, aki már augusztusban is elnevezte a ratifikálást, ezúttal szintén élesen ellátta a párisi egyezményeket. „Az egyezmények ratifikálása — mondotta — tizenkét német hadosztály talpra állítását jelentené. Ki tudná megállítani az ebből folyó következményeket? A továbbiakban annak a véleményének adott kifejezést, hogy a párisi egyezmények nem Franciaország, hanem Dulles politikáját tükrözik. Kiemelte, hogy Mendés-France az amerikai politikát követve oda vezet Franciaországot, ahová nem akar jutni.

A további vita során Bardoux parasztpárti képviselő kijelentette, hogy Franciaországnak nincs joga elutasítani a Szovjetunióval való tárgyalások eszméjét. Végül elvetette a párisi egyezményeket.

Ugyanebben a szellemben beszélt Lebon volt gaalista képviselő is. „Nem volna-e okosabb dolog — tette fel a kérdést —, ha lehetőséget keresnénk a Szovjetunióval való megegyezésre? Hangsúlyozta, hogy a párisi egyezmények előmozdították Nyugat-Németország felfegyverzését, felbátorították revansizálási vágyait, amelyeknek az óhajának adott kifejezést, hogy Franciaország töltse be a békéltető szerepét a Kelet és Nyugat között.

Eddig további 39 képviselő jelentkezett felszólalásra, köztük Jacques Duclos, Jules Moch, Daladier, d'Astier de la Vigerie, Gabriel Péri örvége, Pierre Cot és mások.

Mint a sajtóügynökségek jelentik, keddi este Badie és Liautey képviselők beadványban kérték a nemzetgyűléstől a viták elhalasztását.

A horogkereszt korbácsa

— Lord Russel könyve —

Ez év augusztus 19-én Londonban egy nagyon időszerű és nagyon „időszzerűen” könyv hagyta el a Cassell kiadótól nyomdáját. A könyv címe ez volt: „A horogkereszt korbácsa” (The scourge of the swastika), szerzője pedig Lord Edward Frederic Langley Russel of Liverpool — az angol hadsereg és légierő helyettes főbírája, a hadügyminisztérium jogügyi tanácsadója. A könyvet az angol kormány, amelynek Lord Russel a könyv megjelenése napján fenti minőségében tagja volt, nagyon időszzerűen találta. Ugy tekintette, hogy nem mondja elő annak a politikájának az előrevételét, amely a horogkereszt jogutódjának, a bonni Németországnak a felfegyverzésére irányul. A könyv szerzője azonban éppen azért tartotta időszerűnek műve megjelentését, mert nem ért egyet a hitlerista Wehrmacht feltámasztásával és az erre irányuló kormánypolitika ellen igyekszik mozgósítani.

Lord Russel lemondott állásáról, nyugdíjazásáról — 59 éves korában. A könyv kiadását nem akart eltekinteni. S „A horogkereszt korbácsa” megjelent, a megjelenés napján az utolsó példány elfogyott. Alább részleteket közlünk „A horogkereszt korbácsa” című könyvből.

I. A „lovagias hadviselés” módszerei

Kivonat a német katonai „tízparancsából”, amely minden német zsoldoskönyv hátulján rajta állt: Amikor a német katonai a győzelemért küzd, figyelembeveszi a lovagias hadviselés szabályait.

Nem számít ellenségnek az, aki megadta magát; az ilyet nem kell megölni. Ez a parancsokra és korbácsokra is vonatkozik.

A kegyetlenkedés, a hadifoglyok bántalmazása tilos. Fegyvereiket, térképeiket és irásaikat el kell venni tőlük, személyi tulajdonuk azonban sérthetetlen.

A második világháború során Németország teljesen figyelmen kívül hagyta a Genfi Konvenció előírásait. A hadifoglyokkal brutális bántak, kegyetlenkedtek velük. Életveszélyes munkára osztották be őket, s nagyon sok esetben átadták a hadifoglyokat a Sicherheitsdienstnek (a német tábori csendőrségnek) „különleges kezelés” végett. A német polgári lakosság hadifoglyokat lincsel. A hadifoglyok közül rengeteget vetettek koncentrációs táborba, az elfogott szökevényeket megölték, sőt sokukat akkor is legyilkolták, ha fegyvereiket lelettek, s megadták magukat.

1940 május 26-án a Brit Expedíciós Hadsereg általános visszavonulást hajtott végre Franciaország területén. Ez tizenhat nappal volt azután, hogy Hitler nagyrányú támogatást indított a Nyugat ellen.

Néhány brit egység Pas de Calais-ban maradt. Feladatuk a La Manche-otorna partján fekvő kikötők védelme volt.

Ezen a napon, alig, hogy szürkülni kezdett, az SS-halálhajsza hadosztály második ezredének első zászlóalja hozzáállott a támadás előkészítéséhez. Másnap meg is indult a roham, s a németek délelőtti elérték Paradis

falucskát, ahol a norfolki ezred második zászlóaljának megmaradt egy-egy tag tartott magukat.

Tizenegy óra harminc perc. Ryder őrnagy, az életben maradt rangidős tiszt hirt kap a dandárparancsnokság főhadiszállásáról. Az üzenet arról értesítette, hogy a norfolki második zászlóal maradványait elvágták, a Paradis-ban rekedtek, tehát nem számíthatnak semmiféle segítségre.

Déli tizenkettő. A lözser teljesen kifogyott, továbbá ellenállásra nincs mód. Ryder őrnagy úgy dönt, hogy egységével együtt megadja magát.

A németek behatoltak a faluba, s a leletből, meg az azt körülvevő házakból körülbelül száz angol katonát szedtek össze és ejtették foglyul. Ezek voltak a zászlóal maradványai. A súlyosan sérülteket a zászlóaljparancsnokság pincébe zárták az orvosi felügyelet alatt. A többieket felsorakoztatták és elhajtották.

A foglyok katonák még csak nem is gyanakodtak, amikor az egyik közeli farm melletti szántóföldre kísérték őket. Nem sejtették, hogy a németek tömegmészárlásra készülnek.

A szántóföld szélén két gépfegyvert állítottak fel. Fritz Knochlein, a német egység parancsnoka füstjelével és altisztjeivel együtt ott állt prédára lesve a gépfegyverek mögött. (Megjegyzendő, hogy Knochlein 1948-ban angol katonai bíróság elé állították és halálra ítélték).

„Knochlein parancsot adott, hogy a hadifoglyok sorozták kezüket a tankokukra, s így meneteljenek a szántóföldre. A menet megindult, s ekkor Knochlein tüzet vezetett. A gépfegyver kerepeini kezdtek

A gyilkos tűz szinte lekasztotta a hadifoglyokat. Néhányan azonban a szántóföldön lévő kisebb gödrökbe zuhanáltak, s ez mentette meg Pooley és O'Callaghan közlegény életét is. Csúpnál ők ketten éltek túl a történetet, s maradtak szemtanúi a börtözműveknek.

Amikor a géppuskák beszüntették a tüzelést, a német katonák feltűztek szuronyukat s a szitává lőtt testek közé rohantak. Így öltek meg azokat, akik még élni látszottak.

Knochlein egysége a holttestek eltemetésével sem törődött. A német parancsnok és társai egész éjjel vették át iltak és ünnepelték „hőstüket” — köhajtásnyira a gyűlöletes teit szimlélyeik.

A norfolki katonák kivégzése nem volt egyedülálló eset. Számos alkalommal megtörtént, hogy önkéntes megadás után öltek meg fegyvertelen szövetséges hadifoglyokat.

1944 december 17-én például, amikor von Rundstedt tábornok megindította a halvány reménnyel kecséget ellentámadást az Ardenne-ekben, a belgiumi Beignes közelében, 129 amerikai hadifoglyot mészároltak le a szántóföldön.

„Automata”-kivégzés, „emberfésű” az aknamezőn

Lord Russel számos példát sorol fel könyvében a szövetséges pilótákkal szemben alkalmazott „lincstörvény” eseteire. Leírja, hogy a délnémetországi Pforzheimben például a helyi Hitler-Jugend szervezet segített meggyilkolni hét angol pilótát.

Lord Russel több olyan esetet említ, amikor szövetséges pilótákat „menekülési kísérlet” ürügyén lőttek agyon, s utal az úgynevezett fegyverhasználati rendeletre, amelyet a Gestapónak átadott „különleges elbá-

nás alá eső hadifoglyok” ellen vettek igénybe.

Az említett rendelet abból állt, hogy a foglyot megfosztották hadifoglyminősítésétől, a mauthauseni koncentrációs táborba hurcolták és tarkónlőttek.

A gyilkolás egyik módszerét egy francia tiszt, aki szemtanúja volt ilyen eseteknek, a következőképpen írta le:

„Az agyonlövés egy mérőszereket segítségével történt. A foglyot egy automatikusan működő testhőmérő szerkezethez állították. Amikor a fogly magasságát mutató laposka érintette az áldozat fejét, a szerkezet automatikusan golyót röpített a tarkójába”.

A foglyokat gyakorta hajtották csoportosan kőbányába, ahol egyetlen ingben és nadrágban sorbaállították őket, majd gépfegyverrel valamennyiüket lekasztották. A halotti bizonyítványokat minden esetben már jóelőre elkészítették. Ezek a bizonyítványok azt tanúsították, hogy az illetőt „menekülési kísérlet közben” lőtték agyon.

Az oroszországi hadjárat megindításakor már az első nap kitűnt, hogy a németek mitsem törődnek a hadifoglyokra vonatkozó jogszabályokkal.

A németek például hadifoglyokat használtak az aknamezők megisztítására. A 30. hadsereg parancsa fűrehtelenül kijelentette:

„A német vér kimélessé érdekében az egységek parancsnokainak nyomtalanosan ügyelniük kell arra, hogy aknamezőkre és aknamezőkre csak orosz hadifoglyokat vegyenek igénybe”.

Még kegyetlenebb volt az, amikor a hadifoglyok: 31 valamiféle „emberfésűt” állítottak össze, s a németek maguk előtt hajtották őket, hogy át-

fésüljék velük a terepet, s ártalmatlanná tegyék az aknákat.

A parancsok értelmében a hadifoglyokat az aknamezőre hajtották és gondosan őrködtek, nehogy az áldozatok „hosszuakat lépjenek s ezzel kikerüljék az aknákat”.

Számos példa került napvilágra, amelyek kivétel nélkül azt bizonyítják, hogy rettenetes brutalitások történtek az orosz hadifoglyokkal szemben. Egyes esetekben olyan csónkákat hajtottak végre, amelyek semmiképpen sem illelnek a germán kultúrához.

A Tula körzetében lévő Popovka falucskában például egy osztré zárak 140 orosz hadifoglyt a német katonák, majd rájuk gyújtották a falakat. Leningrád közelében robbanógolyókkal öltek meg 150 hadifoglyt, miután összeverték és gyötrelmesen megkínították őket.

Szinte lehetetlen még csak megközelítőleg is hű képet adni a németek által Oroszországban felállított hadifoglytáborok borzalmas viszonyairól.

Szmoleszk közelében naponta 200 foglyt pusztult el az éhezéstől, a tifusztól és a vérhasztól. Sokan halálra fágytak.

A hadifoglyokat szinte kivétel nélkül koncentrációs táborokba hurcolták. Utolsó útjukat zárt vagonokban tették meg a foglyok. Gyakran előfordult, hogy hulláltak is zártak azok közé, akiket egy fatalnyi élelem, egy korty víz nélkül indítottak három-négy napos utra. Egy alkalommal megtörtént, hogy amikor az egyik zsúfoltság megtöltött hadifoglyszervelevény uticéljához ért, már egyetlen élő lelket sem találtak a vagonokban. A vonatból 1500 holttestet kellett kirakni.